

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167182246544/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

kan saa juttet, saa har jeg besluttet at lade dem stille af den første den bedste Hæfter i Tylland for rent at binde Munden paa af Kritik. Og for at bejtræde alle disse Omkostninger har jeg set mig nødsaget at begjære Prænumeration af 5 Rigsdaler for hvert Exemplar, som paa alle Hyens Boglader imodtages, og endedes Liebhaberne jo for jo hellere at lade deres Navne tegne og betale Prænumerationer, da imidlertid det andet og tredje Oplag snart skal komme for Bytet. Jo for altsaa disse tre første Oplag blive udsolgte, jo for skal Danmarks Litteratur blive beriget med et Værk, der i Hensende til sin typografiske Skjønhed skal overgaa alt, hvad Europa hidtil har fremvitt.

Tolvte Kapitel.

Levnedsbeskrivelsen.

Dr. A. (sji naar jeg vil lade ham saaledes, saa kommer det ingen ved, enten han havde dette Bogstav i sit Navn, eller ikke) var født af stiftelige og ærlige Forældre, det er at sige: ingen af hans Forældre vare døde i Børnehuset, Kjøphuset, Slaveriet eller under Starprettens Hæand; de vare begge lovmæssigen henrettede af en promoveret Dr. med., begravede med Sangflokkerne og havde givet hvide Hænder til Studenterne paa Regensen. Faderen var af det Slags Embedsmænd, hvis Indkomster ere saa ubetydelige, at de ikke ere i Stand til at

i første Del — Billedet af Clemens — blev som de blev, og har for de senere Deles Bekommede havde henvendt sig til Datteren Chodowicz. Sjældne Kobberne i den af Hr. Schwarz udgivne „Lømningsbog for Slaveskændere“ lod overmaade meget tilbage at omse, særlig det af Clemens Aukne Portræt af A. G. Gylfhus i Lømningsbogen for 1786 — Sangflokkerne, Sangværket i Arne Kirke (det brændte 1807) Studenterne paa Regensen gjorde, fra 1712 af. Tjenste som Tegnbærer og fortjenedes af de efterlevende med hvide Hænder

give deres Børn en god Opdragelse, med mindre Faderen selv vil indskrænke sig til ingen Maitresse at holde, og Moderen vil afslaa sine Præstationer paa en abonneret Loge om Vinteren og en ny Sælfskjortel, samt en halv Snees Dyrehavs-Rejser hver Sommer. Den lille A.s Fader havde ingen Afholdenheds-Gaver, og hans Moder var hængt for at fortætte Gudinden Kirken Bil, og folgelig maatte Drengen se til, hvad han kunde lære iblandt et Hundrede andre Drengene i en offentlig Skole. Hans medfødte gode Geni udrettede dog saa meget hos ham, at han i sit femtende Aar, da han stod til Konfirmation, ganske godt kunde oplæse paa én God Kontoppidans hele Fortælling, med samt de indtrægede Stykker, ikke at tale om Luthers lille Katekismus, der var et Smørrebød for ham. Han blev ogsaa ganske godt efter sineret Navn og ragnede hele Kromers Regnebog igjennem; af Søren Mathiesens derimod kunde han ikke regne et eneste Stykke, hvilket heller ikke var at forlange, da han aldrig i sin Skolegang havde set den.

Den gamle A. havde ikke Vore til længere at holde sin Søn hjemme, han maatte altsaa ud at fortjene sit Brød. Hans gode Fremgang gjorde, at man bestemte ham til Handelen. Han blev sat til en Kjøbmand, som lovede at faa ham i Faders Sted og befordre hans Velfærd, naar han kun vilde vise blind Lydighed, vare tro, flittig, tavst og besked. Den unge A. befad virkelig af Naturen et godt Hjærte og havde, Gud ved hvortlede, faaet meget gode Grundsetninger; han gjorde villig altsaa dette Løfte og gik i Tjeneste.

Strax forelagde hans Prinspal ham en Kjøbmands Katekismus, med Befaling; at han skulde lære den udenad og nøjagtigen i alle Punkter og Klavfuler efterleve den, hvis han ikke vilde underkaste sig en derpaa følgende vilkaarlig Straf af Prinsipalen. Den unge A. lovede og holdt det. Det fyntes ham vel, at den næsten i alle Punkter var aldeles jiridende imod den, som har tilførn havde lært, men uden at gruble meget derover, jatte han hørre Tro til en levende Prinsipals end til en død Morten Luthers Infallibilitet. Da denne